

кореспонденции за вѣстника. Узналъ бѣхъ при това че противната партия се трудеше да намѣри редакторъ за единъ тѣхенъ вѣстникъ. Намислихъ да пиша на Каравелова, да дойде въ Букурещъ и да се сговоримъ съ него, да иде при тѣхъ да захване вѣстника имъ, и послѣ като се запознае съ българската публика, нека направи той тогава каквото намѣри за по-удобно за себе си. Така и стана. Писахъ на Каравелова да дойде въ Букурещъ, гдѣто има добра работа за него. Той дойде, казахъ му, че старитѣ искатъ да издаватъ вѣстникъ, тѣ иматъ сръдства, иди при тѣхъ и се споразумей за издаванието на вѣстника имъ. Азъ ще прѣстана съ издаванието на „Народность“ по нѣмание сръдства. Карай работата съ тѣхъ па макаръ и по руско направление, може би и то да бжде полезно за българитѣ.

Каравеловъ отиде при Христа Георгиевъ, споразумѣлъ се върху заплата; но ми каза, че връхъ програмата на вѣстника и политиката му неможали да се споразумѣятъ. Той издаде, струва ми се, единъ брой на вѣстникъ подъ заглавие „Отечество“. Послѣ написалъ имъ програмата и я оставилъ ужъ да я обнародватъ, а той заминалъ за Австрия и Бѣлградъ, за да доведе жена си. Щомъ се завърна той, дойде при мене и ми каза, че скжсалъ вече работата съ старитѣ, защото му развалили програмата и прочее и ме моли да му обнародвамъ въ „Народность“ слѣдующуто „обявление“.

„Прѣди нѣколко врѣме се раздаде едно обявление за новъ единъ вѣстникъ „Отечество“, въ което е подписано моето име. Азъ, истина, условихъ се съ едно Букурешко дружество, което носи име „старитѣ“, да бжда редакторъ на тоя вѣстникъ и написахъ за него програма спорѣдъ моя поглѣдъ връхъ българскитѣ работи и българскитѣ интереси въобще. Но мене трѣбаше да отпътувамъ въ Австрия по свои частни работи, и за това оставихъ обявлението или програмата си на горѣреченото общество, за да го напечата и раздаде дорде се азъ върна. Прѣди една недѣля се върнахъ въ Букурещъ и какво намѣрихъ? — Моята програма измѣнена и прелѣнена по